

Sygn. akt X GC 777/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Paula Nowosielecka

po rozpoznaniu w dniu 11 sierpnia 2016 r..

na rozprawie

w sprawie z powództwa (...) spółka akcyjna z siedzibą w W.

przeciwko Z. A. (1), H. K.

o zapłatę

I. oddała powództwo w stosunku do pozwanego H. K.

II. zasądza od powódki (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz pozwanego H. K. kwotę 1 217,00 zł (tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt X GC 777/14

UZASADNIENIE

W dniu 18 lutego 2014 roku powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniosła pozew przeciwko Z. A. (1) i H. K. o zapłatę kwoty 9 959,76 zł z odsetkami umownymi w wysokości 16% w skali roku od kwoty 4 763,22 zł od dnia 1 sierpnia 2002 roku i kosztami postępowania. Uzasadniając żądanie powódka wskazała, że wyrokiem zaocznym z dnia 8 stycznia 2003 roku wydanym przez Sąd Rejonowy w Szczecinie, XI Wydział Gospodarczy orzeczono, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością ma zapłacić na jej rzecz kwotę 7 227,76 zł z odsetkami umownymi w wysokości 16% w stosunku rocznym od kwoty 7 227,76 zł od dnia 1 sierpnia 2002 roku. W/w wyrok został zaopatrzony w klauzulę wykonalności. Prowadzone na podstawie w/w tytułu wykonawczego postępowanie egzekucyjne zostało umorzone wobec bezskuteczności egzekucji. W toku postępowania egzekucyjnego powód poniósł koszty w wysokości 200,44 zł, a nadto komornik sądowy przyznał mu kwotę 600 zł tytułem zastępstwa prawnego w egzekucji. Dalej powódka wskazała, że od dnia 21 sierpnia 2001 roku do dnia 14 listopada 2003 roku funkcję prezesa zarządu pełnił pozwany H. K., zaś od dnia 14 listopada 2003 roku po dziś prezesem zarządu dłużnej spółki jest pozwany Z. A. (1). Wezwanie pozwanych do zapłaty należności pozostało bezskuteczne. Wyjaśniając wysokość kwoty dochodzonej pozew powódka wskazała, że składają się na nią kwota 4 763,22 zł tytułem należności głównej kwota 4 396,10 zł tytułem kosztów postępowania sądowego, kwota 200,44 zł tytułem kosztów postępowania egzekucyjnego oraz kwota 600 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym.

W złożonej w dniu 21 sierpnia 2014 roku odpowiedzi na pozew pozwany H. K. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. W pierwszej kolejności pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. Dalej uzasadniając żądanie pozwany wskazał, że w czasie w którym pełnił on funkcje prezesa zarządu nie zachodziły podstawy do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości wskazując, że wówczas sytuacja majątkowa spółki była bardzo dobra, spółka posiadała majątek i aktywnie uczestniczyła w obrocie gospodarczym. Dalej pozwany zarzucił, że do niezaspokojenia wierzytelności przyczynił się wierzyciel, który zwlekał 9 lat z wystąpieniem na drogę postępowania egzekucyjnego. Niezależnie pozwany podniósł zarzut niewykazania szkody pozwanej na skutek niezłożenia wniosku o ogłoszenie upadłości i nieprawidłowego zaliczenia odsetek przez powódkę.

W dalszym piśmie procesowym powód podtrzymał swoje dotychczasowe twierdzenia, zaś w odniesieniu do zarzutów pozwanego wskazał, że nie sposób mówić o przedawnieniu należności wg. terminu ustalonego art. 442¹ k.c., tym bardziej, że rozpoczął on swój bieg dopiero z dniem stwierdzenia bezskuteczności egzekucji, tj. od dnia 17 września 2012 roku. Powódka zarzuciła także, że w wyniku nieprzedstawienia dokumentacji finansowej spółki pozwany nie wykazał dobrej kondycji finansowej spółki.

W odpowiedzi pozwany podtrzymał swoje twierdzenia.

Pismem z dnia 11 stycznia 2016 roku powódka zmodyfikowała żądanie pozwu, w ten sposób że cofnęła powództwo w zakresie żądania zasądzenia odsetek od kwoty 4 763,22 zł w wysokości 16% w skali roku od dnia 1 sierpnia 2002 roku i zażądała zasądzenia tytułem skapitalizowanych odsetek umownych w wysokości 7 277,64 zł za okres od dnia 1 sierpnia 2002 do dnia 17 września 2012 roku, i odsetek ustawowych od kwoty 12 490,86 zł od dnia wezwania do zapłaty do dnia zapłaty, podtrzymując żądanie w pozostałym zakresie.

Wyjaśniając żądanie powódka wyjaśniła, że domaga się zasądzenia kwoty 17 687,40 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 12 490,86 zł od dnia 15 listopada 2014 roku (wezwania do zapłaty).

Postanowieniem z dnia 28 października 2015 roku Sąd zwiesił postępowanie w stosunku do pozwanego Z. A. (1) na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 sierpnia 2001 roku (...) „Wszystko z drewna” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. została wpisana do rejestru przedsiębiorców KRS pod numerem (...). Od chwili wpisu spółki do rejestru do dnia 14 listopada 2003 roku funkcję prezesa zarządu pełnił pozwany H. K.. Od dnia 14 listopada 2003 roku funkcję członka zarządu objął pozwany Z. A. (2), który zasiada w zarządzie do chwili obecnej.

Dowód:

- odpis pełny (...) „Wszystko z drewna” Sp.z o.o. w S. k. 22-23,

W latach 2001 - 2003 spółka (...) „Wszystko z drewna” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. posiadała dobrą sytuację majątkową. W tamtym okresie spółka była właścicielem m. in hali produkcyjnej o powierzchni 750 m² położonej w D., którą nabyła na podstawie umowy przeniesienia z dnia 6 lipca 1999 roku. W dniach 17 i 22 grudnia 1999 roku spółka nabyła kolejne nieruchomości zabudowane halami produkcyjnymi w udziale 48,2465% za cenę odpowiednio 350 000 zł i 300 000 zł. W/w hale produkcyjne wyposażone były w maszyny w postaci m.in. obrabiarek do drewna, posiadała 2-3 samochody i wówczas przeciwko niej nie dotyczyło się żadne postępowanie egzekucyjne. Spółka prowadziła w tamtym czasie aktywną działalność gospodarczą m.in. z kontrahentami z Niemiec, zatrudniała 40-50 pracowników i na bieżąco regulowała swoje zobowiązania.

Dowód:

- akty notarialne, k. 53 – 65,

- zeznania świadka Z. S., k. 147,
- zeznania świadka J. D., k. 181-182,
- przesłuchanie pozwanego, k. 183-184

W dniu 8 stycznia 2003 roku w sprawie zarejestrowanej pod sygn. akt XI GC 1156/02 Sąd Rejonowy w Szczecinie Wydział XI gospodarczy wydał wyrok zaoczny w którym zasądził od (...) Wszystko z drewna” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na rzecz powódki kwotę 7227,76 zł z odsetkami umownymi z wysokości 16% w stosunku rocznym od dnia 1 sierpnia 2002 roku wraz z kwotą 4396,10 zł tytułem kosztów postępowania. Niniejszy wyrok, na skutek pozytywnie rozpoznanego postanowieniem z dnia 20 grudnia 2011 roku wniosku o ponownie wydanie tytułu wykonawczego w zamian za utracony w dniu 9 lutego 2012 roku został zaopatrzony w klauzulę wykonalności.

Dowód:

- wyrok zaoczny z dn. 8.01.2003r. z klauzulą wykonalności, k. 19
- postanowienie z dn. 20.12.2011r., k. 20

W roku 2004 roku powódka wszczęła przeciwko pozwanej postępowanie egzekucyjne, które postanowieniem z dnia 30 grudnia 2005 roku zostało umorzone na podstawie art. 823 k.p.c. Po uzyskaniu tytułu wykonawczego w zamian za utracony powódka po raz kolejny wszczęła postępowanie egzekucyjne, które okazało się bezskuteczne i w związku z tym Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gorzowie Wielkopolskim L. W. postanowieniem z dnia 17 września 2012 roku umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone pod sygn. KM 775/12, ustalił koszty postępowania egzekucyjnego na kwotę 222,41 zł oraz koszty zastępstwa adwokackiego w postępowaniu egzekucyjnym na kwotę 600 zł.

Dowód:

- postanowienie z dn. 17.09.2012r., k. 21,
- wezwanie do usunięcia braków, k. 83,
- potwierdzenie przelewu, k. 84,
- pismo komornika z dn. 27.01.2010r., k. 85

Pismami z dnia 30 października 2013 roku powódka – w związku ze stwierdzoną bezskutecznością egzekucji prowadzoną wobec dłużnej spółki wezwała pozwanych H. K. i Z. A. (2) do zapłaty kwoty 8 577,45 zł na podstawie art. 299 k.s.h. Wezwania pozostały bez odpowiedzi.

Dowód:

- wezwania do zapłaty z potwierdzeniem nadania, k. 25-26

Sąd zważył co następuje:

Powództwo wobec H. K. podlegało oddaleniu.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego Sąd oparł się na przedstawionych do akt postępowania dokumentach oraz zeznaniach świadków Z. S. i J. D. oraz przesłuchania pozwanego H. K., które Sąd uznał za wiarygodne. Na rozprawie w dniu 24 maja 2016 roku Sąd pominął wnioski dowodowe w postaci odpisu postanowienia z dnia 16 grudnia 2005 roku oraz o wystąpienie z zapytaniem do Krajowego Rejestru Karnego o karalność pozwanego za czyn z art. 586 k.s.h., uznając je za sprekludowane. Sąd nie przyjął przy tym twierdzeń powódki, jakoby potrzeba powołania

oddalonych wniosków dowodowych wyniknęła na skutek treści zeznań pozwanego, zwracając uwagę, że pozwany już w odpowiedzi na pozew, podniósł zarzut przedawnienia, powołując się na upływ 10 letniego terminu oraz zaprzeczył, ażeby w czasie w którym piastował funkcje członka zarządu dłużna spółka posiadała jakiegokolwiek inne, a nieuregulowane wierzytelności. Powódka zatem w ocenie Sądu winna była już w kolejnym piśmie, będącym repliką na odpowiedź na pozew, zawnioskować przeprowadzenie odpowiednich dowodów na okoliczność zaprzeczenia twierdzeniom pozwanego, czego ta nie uczyniła, narażając się tym samym na pominięcie zgłoszonych później środków dowodowych.

Podstawa prawna roszczenia strony powodowej zawierała się w przepisie art. 299 § 1 k.s.h. zgodnie z którym, jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Z kolei po myśli § 2 powyższego przepisu, członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności, o której mowa w § 1, jeżeli wykaże, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo, pomimo, niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy podkreślić należy, iż niesporne pomiędzy stronami było to, iż powódka posiada względem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wierzytelność stwierdzoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 8 stycznia 2003 roku zaopatrzoną w klauzulę wykonalności. W toku postępowania nie był kwestionowany również fakt, iż egzekwowana wierzytelność nie może być zaspokojona z jakiegokolwiek części majątku spółki, co zostało potwierdzone przede wszystkim postanowieniem Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kamieniu Pomorskim z dnia 17 grudnia 2012 roku, umarzającym egzekucję wobec jej bezskuteczności.

Wyżej wymienione okoliczności pozwalają zatem uznać, iż powódka wykazała podstawową przesłankę warunkującą odpowiedzialność członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za jej zobowiązania, tj. bezskuteczność egzekucji wobec spółki.

Pozwany natomiast w toku postępowania bronił się w pierwszej kolejności zarzutem przedawnienia roszczenia, wskazując, że upłynął zarówno 10 letni termin przedawnienia, wyrażony w treści art. 442¹ k.c., który to zdaniem pozwanego winien być liczony od dnia 8 stycznia 2003 roku (dnia wydania wyroku zaocznego przeciwko dłużnej spółce), jak i 3 letni, który to winien być liczony od dnia wydania postanowienia przez komornika sądowego o umorzeniu postępowania egzekucyjnego w dniu 30 grudnia 2005 roku. Dalej pozwany sprzeciwiając się roszczeniu dochodzonemu pozewem wskazywał, że w czasie, w którym pełnił on funkcję członka zarządu spółka była w dobrej kondycji finansowej i prowadziła aktywną działalność gospodarczą, a zatem wówczas brak było jakichkolwiek podstaw do wystąpienia z wnioskiem o ogłoszenie upadłości. Niezależnie pozwany zarzucił brak szkody po stronie wierzyciela wobec niezłożenia wniosku o ogłoszenie upadłości i dalej przyczynienie się powódki do niemożliwości zaspokojenia należności ustalonej treścią wyroku zaocznego, wobec zwłoki z wszczęciem postępowania egzekucyjnego.

W świetle twierdzeń pozwanego w pierwszej kolejności ustaleniu podlegała zasadność podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia, jako zarzutu niweczącego roszczenie.

Tytułem wstępu wskazać należy, że po sporach istniejących w doktrynie odnośnie charakteru tej odpowiedzialności ostatecznie przesądzono, że ma ona charakter odszkodowawczy i stanowi szczególny przypadek deliktowej odpowiedzialności ponoszonej na zasadzie winy (por. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2008 roku, III CZP 72/09, OSNC 2009/2/20, Biul.SN 2008/11/7). Konsekwencją przyjęcia dominującego w orzecznictwie poglądu w przedmiocie charakteru prawnego odpowiedzialności z art. 299 k.s.h., jako odpowiedzialności odszkodowawczej ex delicto, jest przyjęcie za podstawę prawną dla rozstrzygnięcia kwestii przedawnienia roszczeń z tego tytułu art. 442¹ k.c. (tak SN: w wyroku z dnia 28 stycznia 2004 r. (IV CK 176/02, Wokanda 2004, nr 9, poz. 7; w wyroku z dnia 2 października 2007 r., II CSK 301/07, LEX nr 332957, w wyroku z dnia 2 października 2008 r., II CSK 183/08, LEX nr 470012, w uchwale 7 sędziów z dnia 7 listopada 2008 r., III CZP 72/08, OSNC 2009, nr 2, poz.

20 oraz w wyroku z dnia 11 sierpnia 2010 r., I CSK 635/09, LEX nr 741022). Oznacza to poddanie tego roszczenia trzyletniemu terminowi przedawnienia liczonemu od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia, nie dłuższemu niż 10 lat od zdarzenia, w wyniku którego szkoda powstała.

Sąd po dokonaniu gruntownej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zgłoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia uznał za skuteczny, jednak z przyczyn innych niż te powoływane przez niego w toku postępowania.

Wskazać bowiem należy, że w wypadku odpowiedzialności opartej na treści art. 299 k.s.h. szkodą w istocie jest obniżenie potencjału majątkowego spółki na skutek doprowadzenia do stanu niewypłacalności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 roku, I CSK 646/12), a w konsekwencji, na co słusznie zwrócił uwagę także Sąd Okręgowy w Szczecinie w uzasadnieniu do wyroku z dnia 30 kwietnia 2016 roku w sprawie VIII Ga 76/15, de facto zdarzeniem powodującym szkodę w rozumieniu art. 442¹ § 1 k.c. aktualizującym odpowiedzialność członka zarządu jest w istocie zaniechanie złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości dłużnej spółki. Podkreślenia przy tym wymaga, że w/w zdarzenie deliktowe (zaniechanie złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości), może trwać najdłużej do momentu, w którym sprawca zdarzenia (członek zarządu) posiadał kompetencje do jego złożenia, albowiem osoba taka w chwili złożenia z funkcji przestaje być upoważniona do podejmowania jakichkolwiek czynności przewidzianych prawem w imieniu spółki, a w konsekwencji traci wówczas także uprawnienie do dążenia do zaspokojenia wymagalnych wierzytelności, w tym także do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości.

Reasumując powyższe ustalenia, biorąc jednocześnie po uwagę fakt, że zdarzeniem powodującym szkodę w rozumieniu art. 299 k.s.h. jest zaniechanie zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości, a datą końcową, w której członek zarządu był uprawniony do pojęcia tego typu czynności jest dzień, w którym został złożony z funkcji, w ślad za stanowiskiem Sadu Okręgowego w Szczecinie stwierdzić należało, że bieg 10-letniego terminu przedawnienia ustalonego treści art. 442¹ § 1 k.c. rozpoczyna się w dniu złożenia członka zarządu z funkcji, tj. w ostatnim dniu, w którym możemy mówić o zaniechaniu w złożeniu tego wniosku.

W tym stanie rzeczy, uwzględniając, że pozwany Henry K. zakończył sprawowanie mandatu członka zarządu najpóźniej z dniem dokonania wpisu do rejestru przedsiębiorców, tj. w dniu 14 listopada 2003 roku, bieg przedawnienia roszczenia opartego o treści art. 299 k.s.h. upłynął skutecznie w dniu 14 listopada 2013 roku, a zatem blisko 3 miesiące przed wytoczeniem niniejszego powództwa.

W odniesieniu natomiast do twierdzeń powódki, jakoby z uwagi na fakt, że zaniechanie złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości podlega sankcji karnej na podstawie art. 586 k.s.h., w niniejszej sprawie zastosowanie powinien znaleźć art. 442¹ § 2 k.c., ustalający 20 letni termin przedawnienia, Sąd uznał je za nieuzasadnione. Co prawda dla zastosowania art. 442¹ § 2 k.c. co do zasady nie jest konieczne, aby doszło do uprzedniego skazania sprawcy szkody za zbrodnię lub występki, a co więcej przy braku wyroku skazującego w postępowaniu karnym, sąd cywilny jest uprawniony do dokonania własnej oceny, czy popełnione zostało przestępstwo, co wymaga dokonania ustaleń dotyczących istnienia podmiotowych i przedmiotowych znamion przestępstwa i następuje to w oparciu o kryteria przewidziane w przepisach prawa karnego, uznające określone zachowanie za występki lub zbrodnie w momencie zdarzenia wyrządzającego szkodę (tak SN w: wyr. 16.12.1975 r., II CR 660/75, z glosą S. Grzybowski, OSP 1977, Nr 7–8, poz. 132; wyr. z 12.4.1990 r., III CRN 108/90, Legalis; wyr. z 6.2.2001 r., II UKN 221/00, OSN 2002, Nr 19, poz. 466; wyr. z 21.11.2001 r., II UKN 633/00, OSN 2003, Nr 17, poz. 422; wyr. z 18.12.2008 r., III CSK 193/08, Legalis; wyr. SA w Białymstoku z 1.10.2013 r., I ACA 335/13, Legalis; wyr. SA w Katowicach z 8.3.2013 r., I ACA 31/13, Legalis). W ocenie Sądu jednak w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie sposób było poczynić odpowiednich ustaleń. Podkreślenia bowiem wymaga, że karalne zachowanie się sprawcy przestępstwa z art. 586 k.s.h. polega na niezgłoszeniu wniosku o upadłość spółki handlowej pomimo powstania warunków uzasadniających, według określonych przepisów, upadłość spółki, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił w sposób jednoznaczny stwierdzić, że w niniejszej sprawie w czasie pełnienia funkcji członka zarządu przez pozwanego H. K. takie podstawy zaszyły, tym bardziej, że pozwany temu zaprzeczał. Co więcej wedle podstawowej reguły dowodowej ustalonej art. 6 k.c. w

zw. z art. 232 k.p.c. to powódka winna była wykazać, że pozwany został za przestępstwo ustalone art. 586 k.s.h. prawomocnie skazany (wówczas ustalenia Sądu karnego wiązały by tut. Sąd) lub też, że zachowanie pozwanego – choć nieustalone wyrokiem karnym - wyczerpywało znamiona czynu zabronionego. Podkreślenia przy tym wymaga, że sam fakt niezłożenia wniosku o ogłoszenie upadłości po myśli art. 586 k.s.h. nie przesądza jeszcze o wyczerpaniu znamion przestępstwa, a dla tego rodzaju oceny – jak już wyżej zaznaczono - koniecznym było ustalenie, czy w czasie w którym pozwany funkcję członka zarządu pełnił zaszyły podstawy przewidziane wówczas obowiązującymi przepisami do jego zgłoszenia, a członek zarządu – odstępując od złożenia wniosku miał świadomość występowania wszystkich okoliczności stanowiących desygnaty znamion strony przedmiotowej przestępstwa niezłożenia wniosku o upadłość. Innymi słowy, sprawca musi obejmować świadomością to, że zaszyły określone w prawie upadłościowym przesłanki aktualizujące obowiązek złożenia wniosku o upadłość oraz to, że należy on do kręgu osób, które są zobowiązane do złożenia takiego wniosku w razie wystąpienia określonych przez przepisy prawa okoliczności, zaś niewykazanie przesłanek uznania zaniechania pozwanego za czyn zabroniony uniemożliwiało ustalenie, czy działanie pozwanego stanowiło przestępstwo z art. 586 k.s.h.

Uwzględniając zatem brak jakiegokolwiek materiału dowodowego wskazującego, że zachowanie pozwanego polegające na niezgłoszeniu wniosku o ogłoszenie upadłości wyczerpywało znamiona przestępstwa ustalonego w art. 586 k.s.h., brak było w ocenie Sądu podstaw do uznania, że pozwany H. K. dopuścił się czynu ustalonego treścią art. 586 k.s.h., a w konsekwencji odpadła także podstawa do zastosowania 20 letniego terminu przedawnienia roszczenia.

W tym stanie rzeczy, uznając, że zastosowanie w niniejszej sprawie znajduje 10 letni upływ przedawnienia, biorąc jednocześnie pod uwagę, że powódka w toku niniejszego postępowania nie przytoczyła jakichkolwiek okoliczności, które doprowadziły by do uznania, że bieg przedawnienia roszczenia względem pozwanego został przerywany, Sąd zgłoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia uwzględnił, co doprowadziło do oddalenia powództwa w całości.

W konsekwencji powyższego, biorąc jednocześnie pod uwagę, że podniesienie skutecznego terminu przedawnienia niweczy możliwość dochodzenia roszczenia w postępowaniu sądowym, rozstrzygnięcie w przedmiocie pozostałych zarzutów okazało być się zbędne.

Powyższe dało wyraz w pkt I sentencji.

Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (art. 108 § 1 k.p.c.). Pozwany wygrał proces w całości, zatem powódka obowiązana jest do zwrotu pozwanemu celowych kosztów procesu (art. 98 k.p.c.). Na koszty te składa się opłata od pozwu wynagrodzenie radcy prawnego w wysokości 1 200 zł ustalone zgodnie z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra z dnia 28 września 2002 r w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t. – wedle stanu prawnego obowiązującego na dzień wszczęcia niniejszego postępowania) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć:
 - pełn. powoda
2. Akta przedłożyć w dniu 28.10.2016r.